

DAJ 6

AV ZPR JIRÁSKOVA HRONOVA

MOHU SE I USMÍVAT

rozhovor se starostou Hronova ing. Miroslavem Houšťkem

Pane Houšťk, byl jste znovu zvolen na post starosty města. Co vše se od minulého JH ve městě změnilo a na co se Vy a nové zastupitelstvo v tomto volebním období hlavně chystáte?

Změny, které se od minulého festivalu ve městě udály, zůstávají oku návštěvníka poněkud skryty, protože se jedná o práci na kanalizaci, plynofikaci a telefonizaci. Viditelné jsou pro účastníky opravy oken, rekonstrukce proslulé „Ponorky“ a oprava střešního pláště divadla. I přístavba divadla se viditelně mění. Nové zastupitelstvo se chce věnovat hlavně úkolům vyplývajícím z volebních programů t.j. dokončení penzionu pro starší občany, rekonstrukce šaten a hygienických zařízení v základní škole, obnova a rozšíření bytového fondu.

Jiráskův Hronov měl po dva roky generálního sponzora Českou spořitelnu. Letos tomu tak není. Proč? A jak se daří sehnat nové sponzory přehlídky?

Máte pravdu, Česká spořitelna nás opustila, ale všichni doufáme, že pouze pro letošní rok, ve kterém měla mnoho jiných sponzorských úkolů. Jinak jsme se letos setkali s porozuměním a vstřícností v Komerční bance a Agrobance. Jsme rádi, že si potencionální sponzoři uvědomují velkou publicitu Jiráskova Hronova a tím i velký účinek a dosah reklamy s tím spojené.

Vidím Vás stále usměvavého a příjemného. Nejen, že dokážete řešit starostovské záležitosti s přehledem, ale navíc ještě režirujete v domácím souboru. Jak to všechno stihnete?

Naučil jsem se rozdělit si svůj čas a program důsledně dodržovat. Nerozptyluj mě podnikatelské, politické či jiné zájmy, mám pevné zázemí v rodině a proto mohu svůj čas věnovat své funkci a milovanému divadlu a jak vidíte, mohu se i usmívat.

VELKORYSÝ SLOVNÍKOVÝ PROJEKT

Encyklopedicky zaměřené práce rozličných oborů náležejí k nevyhledávanějším, ale zároveň autorsky nejpracnějšími knižními titulům. Platí to bezesporu i o personálním slovníku umělců Národního divadla v Brně, jehož závěrečný díl Postavy brněnského jeviště III (1884-1994) nyní vyšel.

K tomuto imponujícímu projektu se už v roce 1979 statečně rozmáchli dva renomovaní teatrologové dr. Eugenie Dufková a prof.dr.Bořivoj Srba. Podle původních představ měly být „Postavy“ dílem ještě obšírnějším (namísto uvažovaných cca dvou tisícovek jmen jich tu celkem najdeme zhruba polovinu) a nadto tvořit volný protějšek k léta připraveným, ale v nakladatelství dodnes „zamrzlým“ Dějinám českého divadla v Brně. Redaktorům trojdílného celku se podařilo dát slovníku jednotící koncepci a postupně získat ke spolupráci půl stovky spolehlivých, husákovským režimem proskribovaných autorů, kteří sice postrádali badatelská závěři akademických pracovišť, ale zato jim nechyběly smysl pro objektivitu hodnotících soudů bez dobové ideologické „polevy“ ani skromnost při utajení pod krycími jmény a šiframi. Výběr hesel nezáležel na jevištní profesí umělců ani na délce brněnského angažmá; jejich tvůrčí vývoj je totiž sledován i na jiných scénách (včetně rozhlasu, filmu, televize apod.), čímž vynikne jeho kontinuita a fotografiemi bohatě dotované svazky dostávají celonárodní rozměr. Tu a tam v nich narazíme i na členy Divadla Husa na provázku a HaDivadla, protože oba kolektivy svého času rovněž nedobrovolně náležely do mamutího komplexu někdejšího

ho Státního divadla. Neobvyklé je i postupné „vypublikování“ slovníku, protože až do nedomyšleného administrativního zrušení kvalitního měsíčníku Program tvořily jednotlivé aršky jeho přílohu.

V dnešní nezáviděníhodné situaci, kdy padesátileté období našeho poválečného divadelnictví nemáme ještě nikde systematicky zpracováno, reprezentuje bezmála 2500 stran brněnské encyklopedie přes nezamýšlenou fragmentárnost účtyhodný badatelský a ediční čin i svědčné svědectví o době, proti níž musel být houževnatým autorským týmem de facto vyvzdorován. Víte Závodský

Ti co znali Františka Matohlína dobře vědí, že to byl dlouholetý amatérský divadelník a člen mladoboleslavského souboru. V letošním roce by oslavil svých 35 Jiráskových Hronovů. Bohužel se toho již nedožil. V lednu zemřel a jeho posledním přáním bylo, aby byl zde v Hronově pohřben. Tak jako před léty zde svázal svůj život s divadlem a se svou Jiřinkou, tak se letos do Hronova vrátil na věky.

Klub přátel Jiráskova Hronova oznamuje, že ve čtvrtek od 18.00 hodin na Malém sále Jiráskova divadla předvede literární dramatické pásmo o J. A. Komenském z pozůstatosti J. Vavříčky.

DNEŠNÍ PROGRAM

Hotelová škola od 10.00 hodin
Seminář M

Malý sál Jiráskova divadla od 13.30 hodin
Přednáška k legislativním otázkám amatérského divadla

Sokolovna od 14.00 a 16.00 hodin
Josef Čapek: POVÍDÁNÍ O PEJSKOVÍ A KOČIČCE
DS Duha, Polná

Park A.Jiráskova nebo Slavie od 16.00 a 18.00 hodin
„...šejkspír...“
Divadélko Jesličky ZUŠ Na Střezině, Hradec Králové

Husův sbor od 17.00 hodin
MUSICA PER QUATTRO - koncert

Jiráskovo divadlo od 17.30 a 20.30 hodin
Alan Ayckbourn: PAN KDOKOLIV
(MR. WHATNOT)

Div. skupina The Playmakers Stockton Heath, Anglie

Schody Jiráskova divadla od 19.45 hodin
Vítání souborů

Dvůr ZŠ od 21.15 hodin
SKRÝŠ - film

ZÍTŘEJŠÍ PROGRAM

Hotelová škola od 10.00 hodin
Seminář M

Jiráskovo divadlo od 14.00 a 16.00 hodin
Ján Ondruš: SEDÍM V IZBE
Lano, Bratislava

Sokolovna od 14.00 a 16.00 hodin
W. Saroyan, A. Palarčíková: ČETL JSEM
TRACYHO TYGRA
DS Švam & Spolk ZUŠ Žerotín, Olomouc

Husův sbor od 17.00 hodin
HUDEBNÍ NEŠPORY

Schody Jiráskova divadla od 18.45
VÍTÁNÍ SOUBORŮ

Jiráskovo divadlo od 20.00 a 22.00 hodin
George Tabori: GOLDBERGOVSKÉ VARIACE
AHAI Lysá nad Labem

Dvůr ZŠ od 21.15 hodin
LHÁŘI - film

RECENZE

Oslivá Kometa mjr. Szmauza

„Kometa? Oczywiście ja jestem bardzo zadowolony!” Vím, vím, radostným konstatováním se psaní o divadle příliš často nezačíná (i když je to možná škoda), ale já si pro tentokrát tenhle luxus dovoluji. To, co těšitější přivezli mne potěšilo. Novou a sytou barvou, která se tu v téhle podobě ještě letos neobjevila. Čeho jsme to tedy vlastně byli ve Slavii pod promáčeným stropem svědky?

Zázraku evokace. Divadla obrazného a obrazivého. A právě síla obrazů jimiž jsme byli obklopani, vábeni, tážáni a dotýkáni, byla základní a určující kvalitou. Režisér a autor adaptace Janusz Klimsza vychází z výstavně poetického a složitě strukturovaného textu. Nejen, že pracuje se snovými, pitoreskními a velmi intenzivními vzpomínkovými sekvencemi, ale zároveň se pohybuje v několika jazykových rovinách. Mezi rozepjatými křídly vycpaných dravců, mezi skříňemi, umělými palmami, svitky tóry a konečně lehce vypelchaným medvědem z beskydské chaty Prašivá, vynořují se bizarní obrazy židovské komunity v zastrčeném koutě Halic. Tento prostor mezi skutečností a snem, mezi orlicí německou a ruskou, mezi parním strojem a elektrickým agregátem není jen prostorem hry, je to prostor života a smrti. Let obrazů a evokací s komínky, hasiči, malinovým sirupem, je po přestávce s jistou prodlevou konečně napojen na příběh o konci světa a polapené komety. Vše co je do této chvíle však k tomuto příběhu směřuje. Za nejsilnější příklad propojení obrazné evokace s příběhem pokládám triumfální vstup strýce Edvarda a jeho postupnou proměnu v součást „vědeckého experimentu”. Prostředky zcela nepopisnými sem pomalu ale jistě prosakuje jiný experiment, daleko velkorysejší. Prováděl se ve „vědeckých ústavech” jménem Majdanek, Treblinka... Ne nadarmo má jádro komety při pohledu zblízka podobu lidského mozku nebo schouleného embrya, jak se praví v textu. Ale čeho se bát? Konec světa je přece tak daleko. Čy nie?

Radovan Lipus

KOMETA

Nahlédnutí do světa svěbytných a ne příliš obvyklých postav, typů a společenství přináší možnost konfrontace mezi zvyklostmi našimi a odlišnou kulturou, jiným viděním světa. Odtud nejspíše pramení trvalá obliba povídek Jiřího Langera. Odtud i vřelý vztah ke Karlu Poláčkovi. Zvláště, jde-li o polohu humoru a o nadhled.

Společenství, které není vymezeno stejnými stereotypy a vnímacími kódy jaké máme my, nám obvykle pomáhá značně rozšířit vlastní obzor o poznání něčeho jiného a současně nám nabízí to, co sledujeme společným pro všechny. Rozličnost charakterů a vlastností jednotlivců existuje všude.

Těšitější zvolili při převodu povídek B. Schulze na jeviště za hlavní přístup asociace. Z nich komponovali jednotlivé scénické ekvivalenty literatury do závěrečné koláže. Přitom syndrom konce století i mocnářství si v jejich variantě podávají ruku s námi a s naší dobou. Aniž to musíme inzerovat slovy.

Spolehli se na fantazii a sílu popisu a náznaků. Dokázali ovšem též, že i případná doslovnost (varování před dotykem proudotoku - navíc v češtině!) může mít najednou nejen hodnotu autentického faktu, ale může též být součástí širší orchestrace jednotlivých detailů. Slovo orchestrace se tu nabízí už i proto, že jednotlivé složky a především herci neustálými proměnami, přefunkčováním a přepoužíváním rozeznali mnoho alikvotních tónů základní stupnice. Naplnili představení pocitem širokého proudu zážitků, asociací a impulsů. Jakoby postupně vnesli další a další nástroje a všechny plně zazněly.

Při všech až přehnaných a záměrně inzitivnějších mnohačetnostech nápadů kupodivu zůstává v divákovi pocit řádu a soustředění. Koláž totiž umožňuje, aby všeho bylo vždy ještě o kousek víc.

Mnohé projde přepoužitím a v rukou herců a uvnitř přesných situací pak jeviště umí velmi mnohé: udělat vítr pomocí ubrusu i s pointou; zrekonstruovat radost z fotografování; umí zahrát na židli jako na kontrabas; umí udělat ukřižování, Drakobijce i Hanibala před branami, andílka s křídélky...

připomíná to Chagalla. A navíc představení umí nezapomenout na to, kam se svět přikloní v dalším čase holocaustu. Jak jemně a nenásilně a přitom jevištně vtipně. Pouhým přepoužitím přístroje na měření elektřiny. Chytrému napověz...

Jsme svědky hry a fantazií. Tentokrát nepoetisovanou spíše inzitivní. Odkrývá nám tentokrát z jiné stránky pohled na elementární lidské hodnoty na tomto světě. Proto vše asi začíná a končí vzrjícím globusem. Byli jsme kdysi na výletě jakoby až v nějaké exotické dálce, a přece lidsky tak blízko. Pozoruhodný výlet.

Miroslav Klíma

Lorca - Valeš: Ukrutný Lorco corridou voniš

Viděl jsem odpolední představení. Inscenace nesporně zajímavá, v jistém smyslu vzrušující, inspirující, s dobrým diváckým ohlasem. Snad proto mně položila řadu otázek. Jde opravdu o hru na motivy? Po mém soudu ne. Celý půdorys a všechny hlavní postavy původní hry zůstávají, hra je maximálně krácena, některé repliky jsou připsány dvěma mužům - kteří v původní hře nevystupují. Zásadně se mění závěr: U Lorcy na základě zprávy o smrti Pepeho Adélu zabíjí, Bernarda vítězí, v této verzi Adéla zabíjí Bernarda, ta Adéle zcela překvapivě, (k jejímu charakteru a vývoji celé hry) odpouští, ještě je zabít Pepe Romano, aby jedna z dcer převzala hůl paní domu.

Závěr zkratkovitý, teozovitý, nepřipravený a pravdivě snad ani nejde odehrát.

Každá úprava je ospravedlnitelná pokud přináší nové hodnoty a není autorův rukopis a jeho poselství. Těžko bych mohl Othela, s řadou škrtů a připsaných drobných postav, který Desdemonu nezabije, ale ona jeho, pokládat za původní text na motivy.

Ve hře říká Poncia: „Celé dny se dívám mříž, sleduji sousedy a nosím jí zprávy.” A v zápětí Bernarda: „Budeme to brát tak, jako by nám okna a vrata zazdíli.” Dům je vězení. Vězení, kde vládne despota, kde se mrzačí lidská přirozenost. Zavřené ženy, plné touhy po svobodě. Podívat se ven aspoň klíčovou dírkou. Potlačená sexualita, horké dny a únavné noci. Vybičovaná fantazie. Ve vzájemné nedůvěře a podezření.

Scéna je dobrým prostorem pro hru, v té černé s modrou draperií vytváří atmosféru. Metaforická by se teprve stala proměnami ve styku s hercem. Nehraje se s rekvizitami. Není k tomu důvod. Nejsou tu zdi. Ale ty zdi a tu samotou v přetopeném papiňáku musí odehrát herci svým vnitřním životem. A znesnadňuje jim to přítomnost mužů ve hře. Co je to u Lorcy za obraz a horečnatou touhu, když jdou ženci kolem a jejich hlas probouzí fantazii žen. Proto, že jsou daleko. Jsou za zdí vězení. Jsou jako stromy, když rudnou mízou.” Ovšem pokud tyto okolnosti nevezmeme v potaz, pak opomíjíme něco podstatného, co vytváří totální, smyslovou existenci těchto lidí. I pro diváka: Neviděl-li Pepeho,

Z představení UKRUTNÝ LORCO CORRIDOU VONIŠ

představuje si ho očima žen. Vzrušující je co není, ne to co je na dosah.

Corridou voní již původní předloha. Hraje se tu krvavě o život. I v Corridě občanské války Lorca skončil v krvi. Krev a usurpující despotický řád a neměnná touha je i v Plánci a Krvavé svatbě. A to v zemi, která zrodila Dona Kichota a Inkvizici. Obraz Corridy, kdy herci nastupují do manéže je po prvé účinný, k mé lítosti se s ním dál pracuje spíše ilustrativně a dál se nerozvíjí. Občas se v prudké hádce rozsvítí červená, naznačí se souboj s býkem. Obávám se, že nepotřebuji tuto opakovanou doslovnost, abych pochopil, že se krvavě bojuje o život. Ač to vypadá jako metafora, zdá se to spíše jako ilustrace odehraného a tedy žádná nová hodnota. Snad by se našlo řešení, kdy se celá hra hraje jako metafora Corridy. Pak ale nevím, jaké torzo by zůstalo z Lorcova textu.

Snad jako by některé obrazy a významy nedocházely dostatečně do nitra herců. Jedna z postav: „...Aby hanbu skryla, dokázala dítě zabít, ale psi, kteří mají lepší srdce, než mnozí lidé, je vyhrabaly... V tomto světě Bernardy mají psi lepší srdce než lidé. Ale proč?

Závěr je sice efektní, ale psychologicky málo přesvědčivý. Spíše zkratkovitý moritát.

U Lorcy vítězí Bernarda, aby si lidé v hledišti kladli otázku: Co udělat se světem, kde psi mají srdce lepší než člověk? A ještě hudba. Dobrá, funkční, emocionální.

Inscenace, kterou stojí za to vidět.

Závěrem: Děkuji souboru za podněty, které přesahují rámec této inscenace.

František Laurin

Z představení KOMETA

Dům ztracených duší (a Ukrutného Lorcy)

Rádobydivadlo Klapý uvedlo pod názvem Ukrutný Lorco corrido v onf... vlastní úpravu Lorcova Domu Bernardy Alby. Text upravil a inscenaci režíroval Ladislav Valeš. Jestliže zhuťnění textu šlo cestou k usnadnění jeho herecké interpretace, řada režijních „kouzlu“ naopak na této cestě překážela.

Nemohu se ubránit pocitu, že kdybych tuto inscenaci viděl bez její scénografie a zčásti i hudební složky, koncentrovanou maximálně na lidská temata nesená hereckou akcí, můj zážitek by byl větší. Soubor totiž prokazuje, že zajímavé herce, nebo spíše herečky, má. Jistě Evu Andělovou (Bernarda), Hanu Holfeuerovou (Marie Josefa), Jitku Andělovou (Magdalena), Janu Pokornou (Martirio)... Doufám, že ale viděli pondělní představení belgického souboru a uvědomili si, kolik jim schází v rytmickém čtení akce a spoluhrů, ve vnitřní koncentraci, v motivaci a přesnosti stylizace pohybu atd. (O tom, že je třeba umět text a neskákat si do řeči snad zbytečně mluvit.) Bohužel režisér se scénografem Vlastimilem Marešem vytvořili rádobymetaforickou scénu výřezu corridy, s nesmýslnými nahuštěnými traktorovými dušemi na podlaze (stále upomínající na nic jiného než na svoji „dušovitost“), překrytých černou látkou (která se občas nebezpečně smekala pod nohama herců), nejasně prostorově definovanou (necht se prostor „na“ látce a „mimo“ ní jako prostor v uzavřeném domě a mimo něj). Nakonec vůbec celá corrida a její akcentování v průběhu hry působí až primitivně ilustrativně. To, co podtrhuje střihy do červeného světla, výkřiky a naznačení býčích zápasů už stejně chápeme ze situace, kterou to spíš zbrzdí, rozlomí, zavede, než nějak ozvláštňuje. Prostě zbytečně jsou herci i diváci odváděni mrtvými spekulacemi od podstatného. Tedy od ž i v ý c h duší.

Aleš Bergman

Tvrdohlavá úvaha a taky o Tvrdohlavé ženě z Náchoda.

Náchodský soubor zvolil sobě k inscenování na jevišti Jiráskova divadla Tylovu hru Tvrdohlavá žena a zamilovaný školní mládenec. Zvolil úpravu uváděnou dříve již ve Vinohradském divadle a zdálo by se, že nic nestojí v cestě nejen kasovnímu úspěchu. Bá chorek, pohádek není nikdy dost. Téma lze kupodivu nalézt současná, jen je nepotlačit, naopak a kupodivu nejsou tak okatě nastrojena jako v jiných kusech i zde na Hronově již sehraných.

Tyl napsal Tvrdohlavku jako báchorku, pohádku pro dospělě. Inscenátoři se nerozhodli pro styl, až příliš realismu a psychologie. Na straně druhé, když radost - tak se zatočit dokolečka, když jsem naštvána - dám si ruku v bok, když je mi zima - začnu se otřásat, když mám strach - dám si ruce na srdce. Nad všemi visí natrhané hadříky, úplně vzadu pak kaširovaná stříbrná hora, na jejímž úpatí je na závěr Zlatohlavem vztýčen nový mlýn, po stranách pak postupně k nám vidíme stromky, holé větve bílé, rákosí jako pravé, pak kobercová tráva střídaná s holým praktikáblem a plochy se slunečnicemi na jedné straně a se starým mlýnem

alias hospodou na straně protější. Hospoda s nápisem z reklamní agentury o prodeji piva a ostatního a vedle, abychom věděli, že je to devatenácté století visí vyhláška zřejmě švabachem psaná a Skalní duchové se stávají přenašeči kulís. Zůstávají také kulisy, když vše zvládnou, schouleni do kuličky čekají až bude další přestavba. Ale pozor, ve druhé polovině hry se stává proměna - Skalní duchové vstupují aktivně mezi ostatní herce, stávají se konečně tím co mohli být i dříve - překážkou, lesem, který brání učitelovi odejít, stát se živou součástí scénografického řešení inscenace. Vyřešení požáru je opět z jiného kadlubu než ostatní scénografické řešení právě tak jako jednotlivé herecké výkony - Madlenka, Zlatohlav versus Správce, Baron versus Starý Ezechiel, Mlýnářka.

Byl jsem osloven anketou, pod kterou je podepsána dr. Šrámková a ing. Houštěk, ve které je x alternativ o budoucnosti JH - snížit počet souborů, hracích dnů, příspěvek od návštěvníků, atd.

Zatím, chvála Bohu již několik let, je JH přehlídkou mezioborovou, která by mohla a měla inspirovat přítomné divadelníky. Neočekávám, že se na JH objeví samé dokonalé inscenace. Nerodí se často. Očekávám představení, která ať jsou jakkoliv problematická, budou v něčem inspirativní - dramaturgicky, režijně, herecky, výtvarně, hudbou, co já vím. I na letošní přehlídce jsou, připomínám jen namátkou: V nebi sa čurá stojačky, Cikánské princezny, Vigilie, Poslední léto, Kometa a další jistě uvidíme. Nemusíme jistě s nimi souhlasit beze zbytku, ale přinesou něco co nás provokuje k diskusím v uvažování o našem vnímání divadla, inspiruje k další práci, atd.

Jistě, každá inscenace má právo na život, možná bude jeptič, diváci prokáží její oprávněnost.

Tvrdohlavá žena v provedení souboru z Náchoda se hrála, hraje a bude jistě ještě hrát - plným právem - našla si své diváky. Našla si je i na letošním JH.

Ale mezidruhá přehlídka v Hronově je podle mého

Z představení TVRDOHLAVÁ ŽENA

názoru víc než běžná žtace. Hledám důvod, pro který tato inscenace je v Hronově uváděna. V čem je inspirativní, v čem inspiroval režiséry, výtvarníky, herce z jiných souborů, v čem může inspirovat loutkáře, vedoucí dětských divadelních souborů? Touto otázkou se vůbec nechci dotknout úsilí a výsledku tvůrčí Tvrdohlavé ženy z Náchoda.

Abych odpověděl na otázku ankety - ano jsem ochoten si zaplatit více - pokud budu inspirován dostatečně. Ano, ať je přehlídka kratší, pokud těch inspirativních představení bude méně - mám bohužel pocit, že určité protlačování na přehlídce v Hronově stále existuje, možná že se argumentuje blízkostí, souboru z regionu, čert ví.

Verbální stránka není jediná

- v rámci podpory menšinové kultury. Jinak se snažíme shánět peníze od sponzorů a sami do divadla vkládáme především svou energii.

Temperamentní představení se spoustou dobrých nápadů a kupou nádherných rekvizit bylo k vidění včera ve Slávii. Své nápady zde předváděl soubor TEATR IME-NI MJR. SMAUZA z Českého Těšína. Na několik otázek mi odpověděl vedoucí souboru Zbigniew Czudek.

Jakým způsobem jste se dostali na letošní Jiráskův Hronov?

My jsme se přihlásili přímo. Na základě toho, že jsme zde již hráli dvakrát, jsme dostali důvěru. (soubor byl doporučen Smazovou obcí uměleckou v Českém Těšíně - pozn. redakce).

Jak dlouho váš soubor existuje?

Od roku 1983. Nehrajeme ovšem stále v této sestavě. V průběhu času se naše obsazení samozřejmě měnilo. Souborem prošlo asi padesát lidí a nyní tedy hrajeme v tomto složení.

Kolikrát vaše premiéra je toto představení?

Z hlavy vám to neřeknu, ale přibližně by mohla být asi desátá.

Jakým způsobem sháníte peníze na svojí činnost?

Konkrétně na toto představení jsme dostali plnou kompenzaci Ministerstva kultury - v rámci podpory menšinové kultury. Jinak se snažíme shánět peníze od sponzorů a sami do divadla vkládáme především svou energii.

Máte pro své divadlo nějakou budovu?

Nemáme. Potácíme se od jedné místnosti k druhé. V poslední době se něco objevilo a snad se nám podaří nějaký sál sehnat.

Odkud byly rekvizity z vašeho představení?

Něco jsme nakoupili, něco jsme si vypůjčili. Často z velice divných míst.

???

Například ten medvěd je jediný z širokého okolí. Pochází z horské chaty a byl nám velice ochotně majiteli zapůjčen. Bez jakýchkoli záruk.

Svá představení hrajete pouze v polštině nebo i v češtině?

Představení hrajeme i v češtině. Předposlední premiéru jsme hráli od France Kafky Venkovského lékaře - v češtině a ještě předtím zase v polštině. Teď připravujeme hru v češtině. Bude to naše vlastní hra od jedné naší kolegyně. Ta hra je již takřka napsaná.

Pro jaké publikum polským jazykem hrajete?

Pro každého, kdo se chce přijít podívat. Trošku jsme jezdili po Evropě a hra se ukázala jako velice komunikativní. Verbální stránka představení je sice důležitá, ale není jedinou součástí našich představení.

Děkuji za rozhovor.

hlb

Jak to bylo v semináři M

Snad největší čas jsme věnovali představení Ptáka Ohniváka a lišky Ryšky. Nejvíce hovořili František Laurin, který i začínal a Radek Lipus. K nim se pak připojily i některé hlasy z pléna.

Zvolená předloha inscenace je bezesporu kvalitní snad jedna z nejlepších u nás napsaná. Nabízí poutavý a poetický příběh, obrazný jazyk a velké téma. Soubor se vydal cestou velké barvitosti inscenace, podívané. A zde zřejmě vznikly problémy představení. Jednak jakoby se technická kouzla nepropojila s hercem a v druhé části představení i retardovala dramatické napětí. Místo stupňování napětí jak to dopadne, musel herec znovu a znovu padající řemen nasazovat. A druhý problém se jevil v herecké práci. Jakoby ve snaze tlumočit divákovi krásný obrazný jazyk, řada herců nežila své postavy naplno, nejednala konkrétně v situacích, ale sklouzávala místy do deklamace. Třetí zádrhel se jevil v použité hudební složce inscenace. Závěr? Nepropojili-li se jednotlivé složky inscenace do syntetického tvaru kde dominantou je jednající herec, ale začnou dominovat sami, pak mohou být považovány za chybné zvolené.

O dalších dvou představeních by se dalo hovořit naráz. Poslední léto a Medvěd byla především herecká představení, kde režiséři spíše zůstávali v pozadí. Tato složka obou inscenací, byť u druhého v pořadí to tak jednoznačné nebylo, byla všemi, kteří se vyjádřili oceněna. A tak se diskuse kupodivu nesla v duchu jak souborům pomoci ještě vylepšit to co jsme viděli, jak poznamenat prof. Klíma. A tak snad stojí za zaznamenání přání lektorů v představení Poslední léto, zlepšit temporytmus (nejlépe pomocí třetího oka z vnějšku) a u Medvěda přece jenom více se zaměřit na vnitřní život postav a souhru, aby to nebylo přeforzírované. Pan Fr. Laurin vyjádřil radost z pocitu, že obě představení přijalo i mladé publikum a že zaznamenává návrat divadla k herci, jak na amatérské, tak i profesionální scéně.

K rozboru belgického představení jsme se už nedostali.

Kš

PROGRAM III. ROČNÍKU PŘEHLEDKY DIVADLO V TRÁVĚ V BECHYNI

28. - 30. 7. 1995 - Klášterní zahrada, Bechyně

pátek 28. 7.

20.30 Zahájení přehlídky

21.00 BEDNA U SLAVKOVA / DS Lužnice Bechyně

sobota 29. 7.

9.00 BAJAJA / Hudební divadlo Svitavy

10.00 KOUZELNÍK / Joss Kaiser

10.30 TŘI ZLATÉ VLASY DĚDA VŠEVĚDA / L. Richter
a M. Vydrová

11.15 KABÁTI / Skupina B. B. DUC - nejmladší pantomimická
generace u nás

14.00 VELKÁ KOLOBĚŽKOVÁ GRAND-PRIX

16.00 ČARODĚJNICE / Studio Dell'arte České Budějovice

17.00 SEŽRANÉ SPISY / Středoškolský soubor Tatramani

Bechyně

17.30 Muzikál BLEDEMODRÝ PETR / Divadlo cestovatelského
klubu Jára Cimrmana

20.00 ZAVRAŽDĚNÍ SV. CELESTÝNY, KUPLÍŘKY Z MĚSTA
SALAMANKY / Šumavský ochotnický spolek Prachatice

neděle 30. 7.

- seminář pro účastníky přehlídky a rozbor zhlédnutých před-
stavení

V dosud blíže neurčených dnech a hodinách se počítá ještě s tě-
mito produkcemi:

DON QUIJOTE DE LA ANCHA / Divadlo klaunů Brno

JAK SE HLEDÁJÍ PRINCEZNY / Divadlo Bořivoj Praha

STARÉ ČESKÉ POHÁDKY / Luděk Richter

Happening - volná variace na téma Svoboda

Zájemci o účast na přehlídce necht' se hlásit na adrese: Kulturní dům,
U nádraží 602, 391 65 Bechyně, tel. 0361-961338 (Josef Brůček, Kvě-
ta Dopitová).

V SEMINÁŘI U MILANA SCHEJBALA

Seminář H „Herec v dramatické situaci“ byl v D'Artamanu na-
bízen takto: „Lektor - Milan Schejbal, dramaturg a režisér, umělec-
ký šéf Divadla ABC Praha. Budete se zabývat hereckou prací
a spoluprací režiséra s hercem. Centrem pozornosti bude práce
herce při budování role v jednotlivých dramatických situacích
a výstavby role ve struktuře divadelní inscenace jako celku. V se-
mináři bude kladen důraz na praktická cvičení.“

Čas, který jsem strávil v semináři H, začínal koncem soudního
přelíčení s Vlkem pro jeho proslavený zločin, spáchaný na Karkul-
ce a její babičce. Po skončení procesu následoval, těsně před mým
odchodem, začátek rozvzpomínání na příběh o Ctíradovi a Šárce.
Karkulce a Vlkovi se však v semináři věnovali podstatně déle.
O tom, k čemu všemu jim pohádka posloužila, hovoří M. Schejbal.
Byla to dlouhodobější záležitost (asi 3 dny) a chtěli jsme se dostat
k určitému pocitu odpovědnosti za „ty druhé“ a podívat se na celý
příběh očima člověka, který způsobil vinu a také přemýšlet
o adekvátním trestu. Nejdříve jsme si zopakovali příběh. Potom jsme se věnovali příběhu znova očima Karkulky, Vika, Maminky, Babičky,
Myslivce. Dále jsme se vzdalovali a věnovali se nebezpečím, která vůbec na devítiletou holčičku mohou v lese číhat. Vše museli, samozřej-
mě nejen vymyslet, ale i odehrát. Nápadů bylo dost od nebezpečí drog, přes jehovisty po opékání Karkulky na ohni členy Kar-kulx-klanu.
Další práce se týkala možných způsobů obrany proti jednotlivým nebezpečím. Pak jsme se vrátili k příběhu a řešili jsme kdo je vlastně viník.
Nakonec přišlo soudní přelíčení. Při této práci je hlavním smyslem, aby se herci učili poznat své tělo, poznat a cítit vedle sebe svého part-
nera, aby nejen vysílali signály, ale i poslouchali a zpracovávali si je. K tomu slouží různá cvičení. Dnes se nám například podařilo poslat tichou
poštou slovo očima tak, že došlo na konec, přes všech dvacet účastníků přesně.

Připravujete na závěr ukázkou pro veřejnost ze své práce?

Ted' budeme pracovat na Ctíradovi a Šárce, neřekli jsme si, že musíme skončit nějakou ukázkou. V tuto chvíli nevíme.

panT

ČESKÝ ROZHLAS V PARKU

HRONOV (hlb). Včera od čtyř hodin oslavovali pracovníci Českého
rozhlasu v Hradci Králové svoji padesátiletou působnost. Činili tak v
parku A. Jiráka za spolupráce dvou družstev (z Hronova a z Litomyš-
le), která při této příležitosti soutěžila v několika disciplínách. Jako host
byla pozvána Jana Koubková, která se již tradičně smála na velice po-
četnou návštěvu, většinou místních občanů.

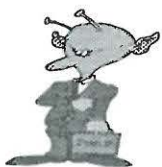
Ani ukrutné horko neubralo většinu pozorovatelů na náladě.
hlb

MARTÁNSKÉ ZPRAVODAJSTVÍ

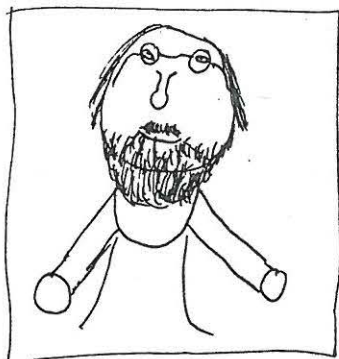
Stánek E 55 oznamuje, že zakládá klub přátel stánko-
vého prodeje. Blíže informace pro zájemce v I. S.

Sedí Zhibo sedí
Fernetu si hledí
najednou bác!
Ze židle sletí.

Židle, ta plastová měkota
v prášek se mění a blekotá:
Promiň ach promiň Zhibo milý
ten laciný plast vydrží jen chvíli.
Jana K.

Nina Riehle 7 Jahre aus Augsburg
malt Mr. Zhibo in Hronov

STR ÍPKY

Jak jsme slíbili, oznamujeme ter-
mín přednášky Zvuk v divadelní
inscenaci. Uskuteční se při Popel-
ce, národní přehlídce činoherních
souborů hrajících pro děti v Ra-
kovníku. Po dohodě s organizáto-
ry to bude pravděpodobně v pá-
tek večer.

◆ ◆ ◆ ◆

V pondělí sedmého srpna se sta-
lo „Čečko“ útočištěm mnoha hro-
novských návštěvníků, když větší-
na hronovských restaurací zavíra-
la ve dvanáct hodin a ostatní byly
hustě zaplněné. Majitel kavárny
dovolil nejen přesáhnout otvírací
dobu o osm hodin, ale dokonce
neměl nic ani proti zpěvu zúčast-
něných. Budiž mu za to dán dík
všem, kteří měli žízeň a chuť zpí-
vat a neměli kde.

◆ ◆ ◆ ◆

Moje snaha informovat se na
základě telefonního čísla v prv-
ním letošním Jezečku - Kamzíčku
o ochotnických kroužcích s celo-
nočním provozem se ukázala
jako marná. Po vytvoření čísla
0609 12 + 21 se mi do sluchátka
ozvalo nejprve zvláštní vzdychání
a posléze otázka: „Chceš svou
malou šestnáctku?“ Když ani po
určité době nepadlo ni slova
o ochotnických kroužcích s celo-
nočním provozem, došlo mi, že
jsem se stal obětí krutého redak-
čního vtipu JK. Účet za telefon za-
sílám do Hotelu Radnice.
František Ouhrabík - ochotný hlí-
dač

Vydává organizační štáb
65. Jiráskova Hronova
Šéfredaktor:
Jaroslav Kodeš
Redaktoři:
Pavel Tajčovský
Jan Švácha
Fotograf:
Jiří Chlum
Technický redaktor:
M. Zhibo
Tisknou:
Grafické závody Hronov, s. r. o.
Cena: 3 Kč